

Β. Κορνάρος, Η θυσία του Αβραάμ (απόσπασμα)

Σάρρα:

Όφου μυστήριο φρικτό! όφου καημός και πάθος,
όντα μου πούσι, τέκνο μου, το πως εγίνης άθος!
Όφου! με ποιαν αποκοτιά να δυνηθής να σφάξης
τέτοιο κορμί ακριμάτιστο και να μήδεν τρομάξης;
Θέλεις το να σκοτεινιαστούν τα μάτια σου, το φως σου,
και να νεκρώση το παιδί, να ξεψυχήση ομπρός σου;
Με ποιας καρδιάς απομονή ν' ακούσης τη φωνήν του,
όντας τάράξη ωσάν αρνί ομπρός σου το κορμίν του;
Όφου παιδί τς υπακοής, που μέλλεις να στρατέψης;
΄ς ποιον τόπο σ' εκαλέσασι να πας να ταξιδέψης;
και πότες να σε καρτερη ο κύρης κι η μητέρα;
ποιαν εβδομάδα, ποιον καιρό, ποιο μήνα, ποιαν ημέρα;
Όφου, τα φύλλα τση καρδιάς και πώς να μην τρομάσσου,
όνταν εις αλλουνού παιδιού γρικήσω τ' όνομά σου;
Τέκνο μου, πώς να δυνηστώ την αποχώρισή σου,
πώς να γρικήσω αλλού φωνή, κι όχι την εδική σου;
Τέκνο μου, και γιατί ήθελες να λείψης από μένα,
εγίνης τόσα φρόνιμο παρά παιδί κιανένα;
Τάσσω σου, υγιέ μου, τον καιρό που θέλω ακόμη ζήσει,
να μην αφήσω κοπελιού γλώσσα να μου μιλήση,
μα να θωρούν τα μάτια μου πάντα τση γης τον πάτο,
και να θυμούμαι πάντοτε το σημερινό μαντάτο.

άθος: κρύα στάχτη

αποκοτιά: τόλμη, θάρρος

στρατεύγω: περπατώ, οδοιπορώ, κινώ